

Positivisme

written by Víctor de la Torre | 16 de novembre de 2019

Recordem que el **positivisme**, a diferència de l'optimisme, fa referència a la tendència constructiva de la realitat, sense preveure ni predir que aquesta sigui la desitjada.

Fàcil és pensar que si Pedro Sánchez i Pablo Iglesias s'han posat d'acord al cap de trenta-sis hores del 10N, bé que ho podien haver fet al llarg dels set mesos previs i ni un ni l'altre hagueren perdut representativitat respecte als resultats del 28 d'abril, l'Estat s'hagués estalviat dels nostres diners una despesa de més de cent quaranta milions d'euros i la visibilitat del feixisme espanyol romandria parcialment dissimulada una mica més de temps.

Què hi ha de positiu, doncs?

Quina pot ser la tendència constructiva?

Per una banda, sabem a hores d'ara que més d'una carta ha quedat descoberta en aquest joc polític del qual no som només obligats testimonis, sinó que paguem a bastament les conseqüències. Han elevat l'aposta, anat de catxa i escenificat una realitat paral·lela per tal de derrotar, al preu que sigui, l'adversari català. A nosaltres.

Han caigut caretes, que si bé s'aguantaven entrelaçant promeses buides i progressisme fal·laç, encara tapaven, si més no el veritable rostre regnant de la ultra dreta.

Pel que fa a Catalunya, no es poden subratllar diferències substancials entre el Rajoy de «...y la europea?» i el Sánchez de «se les fugó Puigdemont, y yo me comprometo hoy y aquí a traerlo de vuelta a España». En Sánchez sabia perfectament –quan ho va dir– que el M.H. president està a disposició de la justícia belga, que, fins avui en dia, no ha considerat necessari privar-lo de llibertat a raó del que figura a l'ordre d'extradició. Tot i això, ho va dir. Igual que el

control que tenen de la fiscalia, malgrat tot seguit hagi volgut fer-nos creure que s'havia equivocat.

D'altra banda, tot i el fred imperant, floreixen arguments esgrimits pel PSØE negant-se des de l'abril a formar govern amb Unidas Podemos, quan el sector català d'aquest partit feia una 'aposta' per un referèndum pactat, com a manera de resoldre el que erròniament anomenen 'conflicte', i quan els hi provocava una reacció al·lèrgica sentir-los parlar de presos polítics, en comptes de polítics presos...

Caldrà veure (a les portes del primer govern de coalició en tenim l'oportunitat) si el que hem escoltat a representants polítics d'UP a Catalunya encamina la gestió política i la presa de decisions cap a la materialització de l'indult i del dret d'autodeterminació o per contra, el federalisme, la plurinacionalitat, les sobiranes compartides i el diàleg entre president i vicepresident, queda reflectit només en una mena de mirall còncav, al poc d'haver-se repartit carteres ministerials en el seu intent de deixar enrere tots els retrets etzibats campanya sí, campanya també.

És també positiu el que té d'aclaridor el daltabaix que ha sofert Ciudadanos, engrandint amb la seva pèrdua de vots els resultats del feixisme de Vox i revitalitzant la rànquia dreta del PP. Resta poc perquè els qui encara donen un marge de confiança a l'esperit democràtic de Pablo Iglesias se n'adonin, d'una vegada i per totes, que els interessos imposats des del Congreso de los diputados i des de l'aparell de l'Estat, demanen de mantenir-nos sotmesos, submisos i forçats a pagar indefinidament el cafè que prenen, derivat d'aquell "café para todos" amb el qual van aconseguir aigualir transitòriament les nostres reivindicacions.

Serà evident, per a qui ho vulgui veure, el posicionament dels comuns, amb Jaume Asens al capdavant, a l'hora d'exigir i d'entomar el **diàleg, no pas el que l'Estat pretén que hi hagi a Catalunya, sinó el necessari de l'Estat amb Catalunya.**

La força de la gent fa palesa, una vegada més, aquesta necessitat.